

Tuyển tập
Thơ Hường Đạo

**Toán Nghiên-Cứu Huấn-Luyện
Của Nhóm Dẫn-Thân Thực-Hiện**

PHỔ-BIẾN NỘI-BỘ

**Tuyển-tập thơ Đường Chúng Ta Đi
do Toán Nghiên-Cứu Huấn-Luyện
của nhóm Dấn-Thân thực-hiện.**

Phần I
Tiếng Hát Bên Rừng

Nguyễn Hoàng Lăng-Du

Lửa trại

*Gửi anh-hồn Trương ĐĐ Như Mãn
chút tình thơ trong đêm ly-biệt*

Ai đã gọi tiếng ca từ vạ thuở
Về nơi đây đêm đốt lửa sưởi tâm-hồn.
Trăng thần-thoại linh-thiên từng hơi thở,
Đất thơm nồng khi cúi xuống môi hôn.

Nguyễn Hoàng Lãng-Du

GỬI NGƯỜI TRÁNG-SINH VIỆT-NAM

*Để nhớ trại Huy-Hiệu Rừng
Tùng-Nguyên 6, Ngành Tráng*

Với bàn tay đang chai mòn năm ngón,
Việt-Nam ơi sức sống sẽ vươn mình.
Chúng ta về như triều dâng biển rộng.
Cả một trời sao sang bỗng lung-linh.

Nguyễn Hoàng Lãng-Du

TRÒ CHƠI LỚN

Đây là lúc trao đời thanh kiếm quý,
Một trời sao dẫn lối giữa muôn trùng.
Chân một bước phương Đông đầy chính khí.
Buổi lên đường Sông Núi bỗng rừng rừng.

Nguyễn Hoàng Lăng-Du

BÌNH-MINH

Tay đã vỗ gọi đời mau thức dậy
Ngày đang lên, phút chốc sẽ huy-hoàng.
Như giọt nước từ ngàn sương đọng lại
Soi hồn mình tinh-khiết lúc đêm tan.

Nguyễn Hoàng Lãng-Du

LÊN ĐƯỜNG

Kính tặng Trường Trần Trung Ru

Đằng sau lưng tiếng chiêng hùng rộ-rã.
Ngoài xa kia mây núi đứng xây thành.
Người lên đường khói sương mờ gió lá.
Sỏi đá mềm từng khoảng dưới non xanh.

BUỔI SÁNG CHÀO CỜ

Mùa xuân bay trên đỉnh trời rực sáng.
Lời Quê-Hương yêu dấu vẫn huy-hoàng.
Kiếm cung nào, tiền-thân về bè-bạn.
Ta gọi hồn Sông Núi dậy vang vang.

DẤU ẤN MỘT ĐỜI

1

Một ngày hát vang lều trại
Một đời mến cảnh thiên-nhiên;
Một lần lửa thiêng Hương-Đạo
Một đời hớn-hở vươn lên;

2

Một ngày trên đường giúp-ích
Một đời yêu quý non sông;
Một lần hiểu câu “Sắp-Sẵn”
Một đời rọi sáng cõi lòng;

3

Một ngày vượt qua thử-thách
Một đời hãnh-diện vui cười;
Một lần “tên rừng” ghi dấu
Một đời đóng ấn son tươi;

4

Một ngày yêu mười Điều Luật
Một đời ôm-ấp trong tâm;
Một lần tuyên-xưng lời hứa
Một đời quyết-chí thành nhân;

5

Một ngày trong đoàn Hướng-Đạo
Một đời luyến nhớ tình nhau;
Một lời Bi-Pi khuyên-nhủ
Một đời khắc đậm ghi sâu.

HOA HUỆ

Trăng treo trên đôi thông,
Huệ vờn nơi ngực áo,
Dù hạ hay là đông,
Tôi vẫn là Hường-Đạo.

THIÊN-NHIÊN

Trong tim người Hường-Đạo,
Có bài ca của rừng.
Rừng ơi, xin nhạc dạo!
Cho hồn ta rưng rưng.

Nguyễn Hoàng Lãng-Du

KHAI-PHÁ

Ôi đất rừng như tình yêu về Mẹ, Thơm-
tho như giọt sữa ngọt đòng đòng. Những
bàn tay tràn nước lũ lòng sông. Con đi
lạc trong bài ca khai-phá.

Nguyễn Hoàng Lãng-Du

ĐẤT MỚI

Ta đã đến bến sông mùa nắng hạ.
Bãi phù-sa in dấu bước chân về.
Lời ai hát như triều dâng thật lạ;
Trên ruộng đồng chim chóc đứng im nghe.

Nguyễn Hoàng Lãng-Du

NÓI VỚI ĐÔI GIẦY

Tạ ơn người đôi giày bên góc tủ
Đã đưa ta đi khắp bốn phương trời.
Hồn phiêu-du bên muôn ngàn hoa nở
Nên quãng đời khốn-khó vẫn vui tươi.

ĐÊM RỪNG

Trời trở lạnh, đêm rừng thơm gió núi.
Tiếng mưa rơi tý-tách xuống thân lều.
Mai cách-biệt, đường xa trong nắng bụi,
Giữ lại tình suốt chảy với Tin Yêu.

Nguyễn Hoàng Lãng-Du

LỬA BÊN ĐƯỜNG

Đường vạm dậm khi dừng chân nhóm lửa
Tình anh em rực sáng củi than hồng.
Lũ tráng-sĩ chiều nay không còn ngựa,
Vẫn coi đời xiêm áo nhẹ như không.

Huỳnh Tấn

LÊN ĐƯỜNG

Ôm nụ cười cụ Powell,
Tôi băng qua mọi thác ghềnh đời tôi
Lên đường... thuở ấy xa-xôi,
Mà nay hương vẫn còn hoài chưa tan.

BẦY SÓI NHỎ

1

Ta nhớ quá chao ơi bầy sói nhỏ
Mắt to tròn thơ dại tựa chim non
Hồn trắng tinh chan chứa tấm lòng son
Tim trong sạch hiền hòa thân thiết quá.

2

Những buổi sáng khi bình minh rạng tỏa
Bầy hô to tiếng Rống Lớn chào ta
Sói con nghe lời dạy của Sói già
Tình thắm đẹp rừng Seeonee yêu mến.

3

Tiếng hú Baloo cả bầy chạy đến
Ngoan ngoan nghe lời giảng dạy Luật rừng
Bagheera nhìn âu yếm vui mừng
Rồi tiếp đến cuộc Săn đầy hứng thú.

4

Chill thương mến khuyên Bầy không ủ rũ
Đời Sói con vui thú hát ca hoài
Dù khi Săn đã vất vả mệt nhọc
Vẫn vui vẻ tươi cười thêm rạng rỡ.

5

Akêla bao dung và cởi mở
Dắt dìu Bầy vững bước với thương yêu.
Luôn chở che cho Bầy Sói thật nhiều
Đem tâm huyết giữ Rừng thay cửa ngõ.

6

Ta nhớ quá chao ơi Bầy Sói nhỏ
Tình yêu em sống mãi cõi lòng ta
Dù đất trời ngăn cách có chia xa
Tim ta vẫn trao về Bầy mãi mãi.

TRẠI HƯỜNG-ĐẠO

1

Sung sướng quá là những ngày dự trại
Làm khóa sinh ngành Ấu thật vui sao
Ta quên đi tuổi tác cũng đã cao
Vẫn ca múa chơi đùa như Sói nhỏ.

2

Nào những lúc lặng nghiêm ghi vào sổ
Lời thao thao bất tuyệt của đàn anh
Khi hăng say gắng sức thực-hành nhanh
Những kỹ thuật khéo tay trang hoàng trại.

3

Rồi họp đàn nhỏ to lo luyện mãi
Văn nghệ vui lửa trại tối hôm nay
Đơn giản thôi mà cũng thật là hay
Nào diễn kịch, múa ca đều vượt hết.

4

Lửa dù tàn nhưng ta không mỗi một
Sáng hôm sau đã mãn trại ra về
Lòng nao nao luyến tiếc một say mê
Dòng nước mắt tràn môi khi tiễn biệt.

5

Tay trong tay mắt nhìn nhau tha thiết Một
tình thương ruột thịt nhiệm mầu thay. Có
rượu đâu mà chưa uống đã say
Say tri kỷ, phong-trào, say phụng sự

Huỳnh Tấn

CẮM TRẠI

Lều căng lên giữa đêm hoang,
Lửa reo tí tách, lòng tràn tiếng ca.
Mai này dù có chia xa,
Đừng quên ta vẫn một nhà... anh em.

LỜI HỨA

Vẫn còn Hưởng-Đạo trong tôi,
Cho dù góc biển chân trời xa xăm.
Ngày xưa tuyên hứa lâm râm,
Ngày nay lời vẫn còn nằm trong tim.

TÙNG-NGUYÊN

Ta leo lên đỉnh thông ngàn.
Chân mây gió hú từng đàn đuổi nhau.
Phố-phường bỏ lại đằng sau.
Lòng trai thúc-dục dẫn đầu tiếng ca.

LỬA VUI

Tiếng ca đồng vọng lưng trời,
Hồn loài Hoa Đỏ nửa vời bay lên.
Vòng tay xin hãy nối liền
Ngày mai xa cách ta nguyện nhớ nhau.

TRAO LẠI CHO EM

Mến tặng Thương Thương và các em của tôi

Trao lại cho em những ngày vui tuổi trẻ
Những chuỗi cười trong sáng đẹp trăng sao ...
Trao lại cho em giấc mộng của ngày nào
Tuổi vào đời với Niềm Tin mãnh liệt.
Không cúi đầu trước cơn giông gầm thét
Con thuyền đời không để chơi vơi...
Trao lại cho em Hi Vọng của cuộc đời
Dù vẫn biết có bao nhiêu là đau khổ!
Trao lại cho em những âm-thầm giọt lệ.
Trong hơi hận những lỗi lầm ngã sa...
Trao lại cho em trời cao biển rộng bao la.
Tình Thương Đế không sao nói được!
Em có cảm thấy Tình Yêu tha thiết
Trong vũ trụ bí huyền ngất ngây say?
Ngài đã ban cho đôi tay
Vào cuộc đời nghiêng ngửa với tim óc...
Trao lại cho em nụ cười, tiếng khóc
Và tất cả thân phận của con người
Và tinh thần phục vụ tha nhân
Em ơi!
Dù đời có khổ, niềm vui vẫn lớn!

Nguyễn Hoàng Lăng-Du

NHỮNG ĐOẢN-KHÚC VIẾT TỪ GILWELL

NHỚ B.P.

Buổi mai nắng hạ chưa vàng,
Có con chim hót trên hàng cây cao.
Tưởng người ngồi đó thuở nào
Bỗng đâu gió động lao-xao gốc sồi.

NHẬP CUỘC CHƠI

Người về thấp sáng tình nhau.
Hồn Sông Núi gọi đêm thâu lửa bùng.
Đường xa vạn nẻo chập-chùng,
Trong cơn gian-khó hào-hùng bước lên.

ĐÊM LY-BIỆT

Ừ, mai ta lại lên đường
Chân đi tận nẻo mù sương cuối trời.
Tiễn nhau có một nụ cười,
Dù giông-bão vẫn làm người Việt-Nam.

Phần II

Vang Vang Lời Gọi

TIẾNG GỌI LÊN ĐƯỜNG

(Thư gửi người bạn gần-thân)

Trong những ngày đen tối dưới sự thống-trị bạo-tàn của thực-dân Pháp, một thanh-niên Việt-Nam phấn-nộ đứng lên tuyên-bố: "Cờ độc-lập phải nhuộm bằng máu, hoa tự-do phải tưới bằng máu... Không thành-công cũng thành nhân". Người thanh-niên đó đã lên đường để bảo-vệ Tổ-Quốc. Tên Anh là Nguyễn Thái Học.

Ngày 21 tháng 5 năm Canh-Ngọ (17-06-1930 Dương Lịch) Anh cùng 12 đồng-chí lên máy chém... Khi tới phiên mình, Nguyễn Thái Học hô lớn câu yêu-thương áp-ủ một đời: "Việt-Nam muôn năm!". Tiếng Anh chưa dứt thì lưỡi dao rơi xuống...

Cái chết của Học và các đồng-chí làm sục-sôi giòng máu hào-hùng của toàn dân Việt. Họ lớp lớp lên đường giành lại nền tự-do cho Tổ-Quốc. Học chết đi nhưng hàng ngàn thanh-niên quyết-chí theo gương Anh. Học chết đi nhưng lý-tưởng của Anh là ngọn đuốc soi đường sáng rực trời Nam.

Từ đó Yên-Bái chan-hòa hồn thiêng Sông Núi. Nơi đây là hoa thơm của lịch-sử, là thánh địa của người tận-hiến cho Quê-Hương.

Hơn sáu năm sau ngày Học mất, một người Pháp được cử sang Việt-Nam. Anh khác hẳn với đoàn người viễn-chinh đồng-chủng. Anh đến Quê-Hương của liệt-sĩ Nguyễn Thái Học thực-hiện một công-cuộc Hưởng-Đạo. Tên Anh là Raymond Schlemmer, Thiên-Nga Vùng Nam-Thập. Anh làm Trại Trưởng trong những năm 1937-1941. Người Trưởng khả-kính này đã thẳng-thắn nhấn-nhủ tráng-sinh của nước bị trị bằng những lời bất-hủ: "Việc làm hàng đầu của quý anh là nền độc-lập của Tổ-Quốc...".

Dù năm tháng qua đi với muôn ngàn thay đổi, những người tráng-sinh Việt-Nam vẫn lên đường để thực-hiện giấc mơ của mình. Con đường của liệt-sĩ Nguyễn Thái Học đi qua và Trưởng Raymond Schlemmer đã vạch còn đẹp huy-hoàng

và đầy quyền-rũ nhưng muốn cho đất nước hùng-cường, Tổ-Quốc Việt-Nam còn đón nhận những người bước đi trên những ngã đường khác, có những khả-năng khác.

Người tráng-sinh được huấn-luyện để biết thăng-tiến bản-thân và phục-vụ tha-nhân. Họ được sửa-soạn để có tâm-hồn mở rộng, được hướng-dẫn để tìm thấy hạnh-phúc trong lúc hiến-dâng.

Người tráng-sinh lên đường để bảo-vệ tự-do, công-lý và hòa-bình...

Người tráng-sinh lên đường vì giữa hận-thù cần lòng thương-yêu, nơi khó-ghèo cần người chia-sẻ, chốn sợ-hãi cần kẻ che-chở, giữa gian-dối cần đời trong sạch...

Người tráng-sinh lên đường mang tinh-thần Đạo-Việt đi phục-vụ Con Người...

Giờ linh-thiên đã điểm! Chúng ta hãy cùng nhau tham-dự một buổi lên đường của ngành Tráng Việt-Nam.

(1) “... Tân Tráng-Sinh bước đến trước Tráng-Trưởng, chào và thưa: “Thưa Trưởng, tôi muốn lên đường”.

Tráng-Trưởng: “Anh/Chị muốn đi; nhưng anh/chị có biết Đường hiểm-trở thế nào không? Anh/Chị có hiểu rằng lên đường, tức là ra khỏi nhà, ra khỏi cái vị-kỷ của bản thân, phải từ-biệt cái an-nhàn, để tìm sống một cuộc đời khó-khăn và cực-nhọc không?”

Tân Tráng-Sinh: “Thưa tôi biết.”

Tráng-Trưởng: “Lên đường, tức là bước tới. Vậy anh/chị có quyết-chí làm cho đời anh/chị là một sự tiến-triển không ngừng, về mặt tự-chủ, tính-khí ngay thẳng, tận-tâm, liêm-khiết và phải làm sao trong mọi việc ngày nay hơn ngày hôm qua, và ngày mai sẽ hơn ngày nay không?”

Tân Tráng-Sinh: “Thưa, tôi quyết.”

Tráng-Trưởng: “Anh/Chị có biết rằng lên đường, tức là hy-sinh chính mình cho kẻ khác không? Và anh/chị có luôn luôn sẽ sẵn-sàng để giúp-ích không?”

Tân Tráng-Sinh: “Thưa có.”

Tráng-Trưởng: "Vậy, ai đứng bảo-trợ cho anh/chị?"

Người Bảo-Trợ bước tới, đặt tay lên Tân Tráng-Sinh mà nói: "Thưa, tôi là..."

Tráng-Trưởng hỏi cả đoàn: "Anh chị em tráng-sinh, các anh chị có nhận anh/chị...làm bạn đường với chúng ta không?"

Tráng-Đoàn đồng-thanh hô: "Thưa có"

Tráng-Trưởng: " Vậy anh/chị hãy nhận lấy huy-hiệu này của Tráng-Sinh lên đường. "

Tráng-Trưởng nói xong, người bảo-trợ đến trao gậy cho Tân Tráng-Sinh mà nói: " Anh/Chị hãy cầm lấy gậy nạng này, tượng-trưng cho đời người có hai nẻo Thiện và Ác, mà anh/chị phải chọn lấy mà đi. Mong rằng anh/chị sẽ luôn luôn chọn theo đường Thiện. Trước mặt anh chị em đây, anh/chị hãy nhắc lại lời hứa, mà trước kia anh/chị đã tuyên, khi bước chân vào gia-đình Hướng-Đạo, để tỏ rằng anh/chị vẫn ghi lời ấy vào tâm-khảm."

Tất cả đứng nghiêm chào trong khi Tân Tráng-Sinh chào và nhắc lại lời hứa Hướng-Đạo.

Sau đó, Tráng-Đoàn dang tay mở lối đi."

Hỡi người Tráng-Sinh Việt-Nam, Đường đã mở! Tổ-Quốc đang cần Anh/Chị và Nhân-Loại cũng đang đợi chờ Anh Chị.

Nhóm Dẫn-Thân

(1) Viết theo cuốn Nghi-Thức HĐVN

CUỐI CHIỀU LY-BIỆT

1

Cơn gió lớn đưa nhau rời Đông Bắc.
Một rừng vàng lá đổ đón thu sang.
Ai ngạo-nghễ, hai bờ vai áo bạc;
Đường mịt-mùng còn lại dấu mây tan.

2

Người ra đi áo cơm không hệ-lụy,
Bỏ vòng quay vật-chất bước ra ngoài.
Đá thì cứng, hao-mòn theo nước chảy,
Lòng thì mềm, bền-vững mãi không thay.

3

Nuôi chí lớn xá gì đời lận-đận.
Mũi tên dâu xé gió lướt tung trời.
Môi vẫn khát theo giòng sông nước cạn.
Tình yêu người vạn thuở có đâu nguôi.

4

Chúng ta sống giữa một thời gươm giáo;
Những mọn hèn, ích-kỷ bủa vây quanh.
Kẻ đứng lên dương cờ cho chính-đạo
Thì trăm quân kéo tới cũng tan-tành.

5

Hỡi tráng-sĩ chiều nay rời Đông Bắc
Dù phong-ba người vẫn thắt keo này
Giữa một lũ anh em còn ngơ-ngác,
Giòng thơ nồng thành rượu uống cho say.

LỜI NGUYỆN DẪN-THÂN

1

Lòng đã quyết vượt muôn ngàn Sông Núi,
Vai bên vai hăm-hở chúng ta về.
Chân một bước mà hồn như đã tới.
Lũ sao trời say ngủ, tỉnh cơn mê.

2

Đêm ánh lửa bập-bùng soi rõ mặt.
Ngày xum-vầy rực-rỡ ánh dương lên.
Những cây cối hồi-sinh từ héo-hắt.
Đất khô-khan mưa xuống bỗng tươi mềm.

3

Ta là gió muôn phương đang tụ-hội;
Cuốn theo đi thù-hận giữa con người.
Ta là nắng ban mai ai ngóng đợi,
Đường gặp-ghềnh tăm-tối sẽ an-vui.

4

Chúng ta có những khoảng trời giông bão;
Trong gian-nan, quyết giữ vững con thuyền.
Những danh-vọng, giàu sang là mộng ảo.
Trong nghèo-nàn, bất-hạnh có nhau thêm.

5

Nơi cay-đắng: yêu-thương là mật ngọt.

Nơi ơ-thờ: tận-tụy nở hoa thơm.

Nơi lãng-nhục: thứ-tha thành tiếng hát.

Nơi bụi mù: mãi mãi giữ tâm trong.

6

Mai lên đường, hành-trang đầy hạnh-phúc.

Trong đêm đen, ta trông rõ chính mình.

Bên ngọn đuốc soi đường đang sáng rực

Lời thề-nguyện vọng lại sẽ thành Kinh.

HÃY ĐỐT LÊN NGỌN LỬA

Dẫu bầu trời có đen kịt không một vì sao.
Dẫu biết rằng cơn giông mùa mưa đang tới.
Thì bạn tôi ơi!
Hãy cứ thấp lên ngọn lửa.

Ngọn lửa trong trái tim ta.
Ngọn lửa của tình bạn, tình yêu.
Ngọn lửa cháy bừng trong đêm thâu,
Sáng lên trong tuổi trẻ.
Cho dù thời gian thanh xuân đang ra đi.
Cho dù rừng sâu thâm u đang hoang mang.
Bạn yêu ta ơi!
Hãy cùng tôi thấp sáng lên ngọn lửa.
Hãy cùng tôi đi qua đêm dài.

Dẫu ngày tháng đang trôi qua tâm tư.
Dẫu lòng ta đang băng qua đau thương.
Xin cùng tôi đốt lên ngọn lửa.
Xin cùng tôi chèo suốt sông dài.

Tay nắm bàn tay
Mắt cười trong mắt.
Đùa với ánh trăng.
Hát cùng sông biển.
Ta cùng nhau gánh nặng dĩ vãng, tương lai
Đồng ruộng khổ đau rồi sẽ nở hoa.
Núi đồi tang thương rồi sẽ thắm xanh.
Bạn yêu tôi ơi!
Nhớ cùng tôi đốt lên ngọn lửa.
Nhớ cùng tôi thấp lên nụ cười.

ĐƯỜNG CHÚNG TA ĐI

1

Hành-trang ta còn chút gì ngạo-nghe.
Trong gian-nan khốn-khó vẫn tươi cười.
Đường vạn dặm áo xiêm như đã nhẹ.
Lời thề-nguyên soi sáng một đêm vui.

2

Chân một bước, hoa thơm rừng lịch-sử.
Lũ chúng ta đi dựng lại Tình Người.
Qua sương khói, rừng âm-u mãi nhớ.
Cây khô-cằn tỉnh dậy lá xanh tươi.

3

Đây là lúc hồn trong như đá quý.
Sao Mai đang lộng-lẫy bổng lu-mờ.
Đem tâm-huyết đoàn ta nuôi ý-chí.
Nổi rộng vòng ca hát đẹp như thơ.

4

Đây là lúc phương Đông bừng nắng chói.
Những yêu-thương rạng-rỡ đẹp huy-hoàng.
Mây tám hướng đang bay về một cõi.
Bụi mịt-mờ ta dựng lại Giang-San.

5

Đây là lúc đem thân cho Nghĩa Lớn.
Khắp năm châu tuổi trẻ sẽ anh-hùng.
Cờ Nhân-Ái ngàn sau tung gió lộng.
Giàu hay nghèo cùng một mối vui chung.

*Viết sau đêm lửa trại tại Woodland Trails Camp
Toronto, Canada*

Huỳnh Tấn

CHIẾC KHĂN QUÀNG

Đây chiếc khăn quàng cũ
Cùng tôi vạ nẻo đường
Đường dài nhưng chưa đủ
Quàng khăn, và đi thêm...

Giúp ích và giúp nữa...
Đời đang cần nụ cười...
Còn mưa gào thác lũ,
Còn mầu khăn trên đời.

ĐƯỜNG

Thên-thang vạ khúc đường dài,
Đu đưa hồn mộng, miệt mài tôi đi.
Tình Hưởng-Đạo, ý vân vi...
Lời ca dẫn bước, chân ghi dấu giày.
Xóc ba-lô, chẳng đợi mời,
Cho dù cuối đất cùng trời cũng đi...

CON NGỰA HOANG TRÊN NGỌN NÚI HỒNG

1

Người đã đến,
chợt đi,
Sông Núi lạ.
Đỉnh non Hồng dấu ngựa bỗng mù sương.
Con chim hót bơ-vỡ trên mái rạ.
Bóng ai còn trên vạn nẻo tang-thương.

2

Tay vốn trắng không mang hồn phú-quý.
Làm tên tù giam lỏng giữa nhân-gian.
Từng sợi tóc yêu người trong ý-nghĩ.
Từng tình nồng thương nước vẫn miên-man.

3

Tiếng sáo đó
Bên hồ xanh
héo-hắt.
Nức-nở buồn giọt lệ khóc mai sau.
Manh áo vá che đời không hối-tiết.
Quê-Hương nghèo vai nặng gánh cho nhau

4

Giòng sông nổi biển sâu ngáy-ngắt bến.
Nước dâng cao cuộn-cuộn sóng căm-thù.
Mẹ chết ngất bên mồ khi quốc-biến.
Hạnh-phúc còn trong cổ-tích thôi ư?

5

Người lên đường hành-trang thơm Nghĩa Lớn.
Tà áo dài tung gió vẫy tin yêu.
Tráng-sĩ ơi, rừng xa muôn lá rụng.
Một lần đi ta nhớ đến trăm chiều.

6

Hãy còn đó những người nung ý-chí.
Theo gương xưa vui bước dưới trăng mờ.
Bóng ngựa cũ bên đời vang tiếng hí,
Đỉnh non Hồng sương khói đẹp như mơ.

Hồng Sơn Dã-Mã (Con Ngựa Hoang Trên Ngọn Núi Hồng) là tên rừng của Tr Võ Thành Minh.

MỘT NGÀY... MỘT ĐỜI

1

Một ngày đến, một ngày không uống phí
Không hổ người được vinh-hạnh làm người.
Mỗi hành-động mỗi đậm-đà tình lý
Để vươn lên trong ánh-sáng mặt trời.

2

Một ngày đến, mắt nhìn thêm rạng-rỡ.
Dem nguồn vui dào-dạt tặng nơi nơi.
Mở trái tim cho ngàn hoa đua nở
Gieo niềm tin mong sưởi ấm cuộc đời.

3

Một ngày đến, nhân tình thêm thắm-thiết
Với hương xuân tràn-ngập cả không gian.
Với Tổ-Quốc, với Đồng-Bào ruột thịt
Luôn hiến-dâng trọn tâm-huyết nồng-nàn.

4

Một ngày đến, tiếng cười thêm trong-trẻo
Điểm-trang bằng những điệp-khúc ân-tình.
Nói vòng tay xây trường thành bằng-hữu
Truyền cho nhau lẽ sống thực quang-minh.

5

...Đáng yêu quá! Đó là đường Hường-Đạo
Đường đi lên nhộn-nhip bước chân người.
Hoa Bách-Hợp ướp tươi mầu hoài-bão:
“Hường-Đạo một ngày, Hường-Đạo một đời!”

LỚP LỚP TA VỀ

Gửi tới những trại Hạp Mặt
xây-dựng Tình Người

1

Chúng ta đến từ muôn ngàn sông núi.
Mang tin-yêu gầy dựng lại cơ-đồ.
Hồn áo mới, lòng hoa-đăng ngày hội.
Đường đặng-trình, chiêm trống dậy thiên-thu.

2

Này em nhỏ như bình-minh sáng-lạn.
Tay vung lên theo nhịp hát quân-hành.
Nói gương xưa, em tung cờ Quốc-Toản.
Lời hào-hùng còn vọng khắp non xanh.

3

Này cô bé trên hai vai nắng gội.
Mắt thơ-ngây, chân sáo bước trên đường.
Em là hoa, thơm-tho rừng lá bưởi.
Đem dịu-dàng đi giữ mối Yêu-Thương.

4

Đây là Chị, dáng xuân đang yểu-điệu;
Đây Mẹ hiền, mái tóc bạc phong-sương;
Lúc gian-nan hiên-ngang làm Trưng, Triệu;
Khi an-bình quang gánh quẩy Giang-Sơn.

5

Đây Cha, Anh lời xưa vang sấm động.
Chỉ gươm thiêng kinh-khiếp lũ quân thù.
Cây cổ-thụ ngàn đời che bóng rộng
Trên ruộng đồng khi trước bãi hoang-vu.

6

...Chúng ta đến như triều dâng, sóng phủ.
Chúng ta về như gió lộng trên cao.
Lời ta hát là hương thơm sách sử.
Lòng ta bền sỏi đá đã xôn-xao.

Thanh-Huy

ĐẤT

Đất chôn nhau thỏ chào đời.
Đất nuôi ta lớn làm người Việt-Nam.
Đất phơi thầy giặc bạo tàn.
Đất vang vọng tiếng Việt-Nam oai-hùng.

Nguyễn Hoàng Lãng-Du

NỢ NƯỚC

Tráng-sĩ cụt tay
Trong chiều lửa dậ
Cầm thanh kiếm gãy
Tóc dựng lên đường.

TIẾNG HÁT PHIÊU-DU

1

Có tiếng vỗ ngang trời bay lướt gió,
Cánh chim bằng tung cánh vút lên cao.
Đóa hoa lạ bên rừng đang nở rộ.
Cây âm-u lá biếc vẫy tay chào.

2

Vùng đất mới, mưa rừng rơi trắng xóa.
Tạ ơn người mở nước lúc sơ-khai.
Cò mỗi cánh trên đồng thơm lúa mạ.
Câu ca-dao lưu-luyến tiếng ngân dài.

3

Như giọt sương tinh-tuyền trên cỏ nội,
Lòng reo vui khi hát khúc xuân hành.
Chân bước lên, đường xa đang réo gọi.
Sớm mai hồng, rong-ruổi giữa non xanh.

4

Ai ra khơi trong chiều sương biển rộng.
Thuyền phăng-phăng sóng lớn vững tay chèo.
Hồn ngây-ngất trời cao, đêm gió lộng.
Người người còn trên bến đứng trông theo.

5

Khi ta đi mang tình xây thế-giới,
Tay trong tay ôm trọn một địa-cầu.
Những cuộc chiến tàn dần theo cát bụi
Cho an-bình, công-lý đẹp mai sau.

BIỂN ĐÔNG SÓNG GIỤC

1

Ta đến đây một đời chân gói mủi,
Đồi núi buồn hèn-mọn đứng xôn-xao.
Em có biết từ trắng mù bão nổi,
Biển Đông gằm sóng giục vỡ non cao?

2

Người đã khóc đêm trùng-trùng cổ mộ.
Bụi mịt-mù giông-gió đục Giang-San.
Ta trắng-sĩ lòng đau giờ rục lửa.
Ngửa mặt cười lời động xé tim gan.

3

Tiền-thân ư? Hành-trang đầy chứng-tích.
Kiếm cung mòn in rõ dấu trăm năm.
Mây tám hướng xuôi giòng lưng áo rách.
Hào-khí bùng men dậy tóc da căng.

4

Ai đã gõ trên đôi bờ luyện-tiết.
Sông Núi buồn say tỉnh khiến em mong.
Trong chén đắng môi xanh vừng Nhật,
Nguyệt Người có buồn khi nhấp với ta không?

LỬA ĐỐT ĐÊM SAY

1

Ta bỏ đi vai mòn manh áo rách,
Để lại đời phó-mặc lũ ngu-ngơ.
Rừng âm-u như muôn ngàn trang sách.
Suối đá vàng mai nở bức tranh thơ.

2

Buổi chiều hoang đứng bên giòng uống nước,
Vượn và người soi bóng thấy như nhau.
Sông vẫn trôi giữa hai bờ lá biếc.
Lối chừa mòn khắp-khểnh bước chân đau.

3

Ta gọi người, nghe tiếng vang vọng lại.
Đêm mung-lung thâm-kín giục ta về.
Đào thanh kiếm bên ven bờ lau dại.
Ôn mộng đời vá-víu chút đam-mê.

4

Ở hay đi hỏi tên khùng bỏ cuộc?
Trận chiến này ta đánh với người thôi.
Con vượn già trong một chiều say khướt
Đốt thảo-lư, đang cháy ngất trên đồi.

5

Gã dị-hình làm lũ người trốn chạy.
Chỉ còn em nước mắt đầm vui mừng.
Ai xót-xa khi lòng ta lửa dậy,
Trong đêm mài kiếm lạnh bóng trắng tan.

Nguyễn Hoàng Lãng-Du

TRÁNG-SĨ CÒN ĐÂY

Vẫn hào-khí anh-hùng muôn thuở trước,
Ta mang tình nhân-ái nặng hai vai.
Vẫn ghi-khắc lời thề đêm đốt đuốc,
Ta say-sưa soi sáng giữa đêm dài.

Nguyễn Hoàng Lăng-Du

SÚ-MẠNG

Cơn bão lớn từ phương xa nổi dậy.
Người xa người, thành-phố đã hoang-vu.
Chúng ta đến tình anh em tụ lại,
Đem yêu-thương xua hết những căm-thù.

VỖ KHÚC TỬ-LY

1

Em thấy gì, một mặt trời cuông-dại?
Ta đã đi khi tiếng hát chưa tàn.
Bụi hồng còn dấu chân mờ ở lại,
Thân gầy-gò áo chiến cũng nghênh-ngang.

2

Đỉnh sương chiều tay vung lên níu gió,
Đời tang-bồng trải rộng xuống chân mây.
Ai cười vang cuộc tình nào gãy đổ?
Ta một mình ngạo-nghe hóa nên say.

3

Hai vai nặng thân trai hồ nghiêng-ngửa.
Mắt chưa cay nên chưa khóc một lần.
Men rượu nồng trong ta giờ bốc lửa.
Nhìn bạn-bè phiến-muộn đứng phân-vân.

4

Em sẽ quên? Sao sẽ quên hãy nhớ:
Ta tầm-thường như sợi gió vừa qua.
Chí ngang-tàng chưa đầy đôi mắt nhỏ?
Cả một trời cầu-xé tới trong ta.

5

Ta lại đi dù ngựa hồng đã lạc.
Hào-khí nào len-lỏi giữa tim da.
Em chưa khóc vì em còn kinh-ngạc.
Ta lên đường khi còn lạ với ta.

TRONG ĐÊM CUÔNG-NỘ

Hàng ngàn năm anh em ta câm-lặng.
Dưới mặt trời nhìn chẳng rõ hào-quang.
Ngước trông lên nước mắt chảy tuôn tràn.
Mây đen-đặc nổi buồn rầu xô tới.

Việt-Nam! Việt-Nam!
Ta lên tiếng gọi.
Việt-Nam! Việt-Nam!
Lửa đốt thiêu ta.

Sao ta không là tráng-sĩ?
Sao ta không là Kinh-Kha?
Bốn phương thiên-hạ là nhà,
Trời Tần nghiêng-ngả chói lòe mũi dao.

Đời nổi gió xôn-xao.
Đêm đen bùng mộng tưởng...

*Đây là buổi biên-thùy chiêng trống dục.
Tiễn đưa nhau tân-khách những ba ngàn.
Tiếng trúc ruổi dặm đường say vó ngựa.
Kẻ diệt Tần nung chí vượt quan-san.*

Việt-Nam! Việt-Nam!
Ta lên tiếng gọi.
Việt-Nam! Việt-Nam!
Ta cuông ta say.
Ta say ta hát.

Hát rằng:

*Xin anh em mau hãy xích lại gần.
Nắm cho chặt bàn tay hùng dựng nước.
Ta làm lại một ngày vui thuở trước,
Lúc Diên-Hồng chung sức chống xâm-lãng.*

Sao anh em nín-lặng?
Sao anh em thờ-ơ?
A ha nhớ thuở tung cờ
Quân đi có kẻ đợi-chờ trên non.
Bây giờ sóng gió cô-đơn
Mình ta ngắt-ngưỡng gọi hồn Núi Sông.

Phạm quân hê Phạm quân! (1)
Ai dám bảo anh thua người Chiến-Quốc?
Ai dám bảo anh chậm bước Kinh-Kha?
Buổi hôm qua sấm chớp chuyển Sơn-Hà.
Trời chính-khí Châu-Giang còn say bóng.
Ôi đất nước trong dầu sôi, lửa bỏng.
Sông cạn giong ta khát chắc anh hay.

Việt-Nam! Việt-Nam!
Ta lên tiếng gọi.
Việt-Nam! Việt-Nam!
Tiếng vọng vang vang.

Lửa thiêng ơi cháy bùng ngày Sát-Đát,
Người lại gần cho rõ mặt anh em.

Hát rằng:

*Xin anh em mau hãy xích lại gần.
Nắm cho chặt bàn tay hùng dựng nước.
Ta làm lại một ngày vui thuở trước,
Lúc Diên-Hồng chung sức chống xâm-lãng.*

Sao anh em nín-lặng?
Sao anh em thờ-ơ?
A ha nhớ thuở tung cờ
Quân đi có kẻ đợi-chờ trên non.
Bây giờ sóng gió cô-đơn
Mình ta ngắt-ngưỡng gọi hồn Núi Sông.

Phạm quân hê Phạm quân! (1)
Ai dám bảo anh thua người Chiến-Quốc?
Ai dám bảo anh chậm bước Kinh-Kha?
Buổi hôm qua sấm chớp chuyển Sơn-Hà.
Trời chính-khí Châu-Giang còn say bóng.
Ôi đất nước trong dầu sôi, lửa bỏng.
Sông cạn giong ta khát chắc anh hay.

Việt-Nam! Việt-Nam!
Ta lên tiếng gọi.
Việt-Nam! Việt-Nam!
Tiếng vọng vang vang.

Lửa thiêng ơi cháy bùng ngày Sát-Đát,
Người lại gần cho rõ mặt anh em.

Sao người đứng-dứng?
Sao người ghẻ lạnh?
A ha ta cuồng,
Anh em nghe chẳng?

Ta là tiên tội tình trong kiếp trước
Nên đầu thai cô-độc đến bây giờ.
Giữa bạn-bè say tỉnh giấc bơ-vơ.
Ôm cho chặt nỗi buồn cao chớp núi.

Người bảo ta điên ư?
Ừ, ta điên thì ta hát.
Người bảo ta cuồng ư?
Ừ, ta cuồng thì ta say.
Xót-xa một giấc mộng gầy.
Lửa thiêu đốt cháy đọa-đầy thân trai.

Ai nhìn vào tương-lai?
Ai thương về quá-khứ?
Ai góp lời Việt-Nam?

Ta giận ta hề tài hèn, mộng lớn.
Ta buồn ta hề sức nhỏ, chí cao.
Buổi nay thiên-địa nghẹn-ngào,
Bốn phương sóng gió thổi vào cô-đơn

Đêm vĩnh-biệt một người yêu VN
Mùa Thu năm Đinh Mùi

(1) Nghĩa-Sĩ Phạm Hồng Thái

Mục Lục

Phần I Tiếng Hát Bên Rừng

LỬA TRẠI	<i>Nguyễn Hoàng Lãng-Du</i>	5
GỬI NGƯỜI TRẮNG-SINH VIỆT-NAM	<i>Nguyễn Hoàng Lãng-Du</i>	6
TRÒ CHƠI LỚN	<i>Nguyễn Hoàng Lãng-Du</i>	7
BÌNH-MINH	<i>Nguyễn Hoàng Lãng-Du</i>	8
LÊN ĐƯỜNG	<i>Nguyễn Hoàng Lãng-Du</i>	9
BUỔI SÁNG CHÀO CỜ	<i>Nguyễn Hoàng Lãng-Du</i>	9
ĐẤU ẤN MỘT ĐỜI	<i>Tuấn-Việt</i>	10
HOA HUỆ	<i>Huỳnh Tấn</i>	12
THIÊN-NHIÊN	<i>Nguyễn Hoàng Lãng-Du</i>	12
KHAI-PHÁ	<i>Nguyễn Hoàng Lãng-Du</i>	13
ĐẤT MỚI	<i>Nguyễn Hoàng Lãng-Du</i>	13
THÁM-DU	<i>Nguyễn Hoàng Lãng-Du</i>	14
RA KHỎI	<i>Nguyễn Hoàng Lãng-Du</i>	14
NÓI VỚI ĐÔI GIẤY	<i>Nguyễn Hoàng Lãng-Du</i>	15
ĐÊM RỪNG	<i>Nguyễn Hoàng Lãng-Du</i>	15
LỬA BÊN ĐƯỜNG	<i>Nguyễn Hoàng Lãng-Du</i>	16
LÊN ĐƯỜNG	<i>Huỳnh Tấn</i>	17
BẦY SÓI NHỎ	<i>Nguyễn Thị Xuân-Lan</i>	18
TRẠI HƯỚNG-ĐẠO	<i>Nguyễn Thị Xuân-Lan</i>	20
CẮM TRẠI	<i>Huỳnh Tấn</i>	21
LỜI HỨA	<i>Huỳnh Tấn</i>	21
TÙNG-NGUYỄN	<i>Nguyễn Hoàng Lãng-Du</i>	22
LỬA VUI	<i>Nguyễn Hoàng Lãng-Du</i>	22
TRAO LẠI CHO EM	<i>Rùa Vô-Tư Việt-Hải</i>	23
NHỮNG ĐOẢN-KHÚC VIẾT TỪ GILWELL	<i>Nguyễn Hoàng Lãng-Du</i>	24

Phần II
Vang Vang Lời Gọi

TIẾNG GỌI LÊN ĐƯỜNG	<i>Nhóm Dấn-Thân</i>	28
CUỐI CHIỀU LY-BIỆT	<i>Nguyễn Hoàng Lãng-Du</i>	30
LỜI NGUYỆN DẤN-THÂN	<i>Nguyễn Hoàng Lãng-Du</i>	32
HÃY ĐỐT LÊN NGỌN LỬA	<i>Họa-Mi Chu-Đáo</i>	34
ĐƯỜNG CHÚNG TA ĐI	<i>Nguyễn Hoàng Lãng-Du</i>	36
CHIẾC KHĂN QUÀNG	<i>Huỳnh Tấn</i>	38
ĐƯỜNG	<i>Huỳnh Tấn</i>	39
CON NGỰA HOANG	<i>Nguyễn Hoàng Lãng-Du</i>	40
TRÊN NGỌN NÚI HỒNG		
MỘT NGÀY MỘT ĐỜI	<i>Tuấn-Việt</i>	42
LỚP LỚP TA VỀ	<i>Nguyễn Hoàng Lãng-Du</i>	44
ĐẤT	<i>Nguyễn Thanh-Huy</i>	46
NỖ NƯỚC	<i>Nguyễn Hoàng Lãng-Du</i>	47
TIẾNG HÁT PHIÊU-DU	<i>Nguyễn Hoàng Lãng-Du</i>	48
BIỂN ĐÔNG SÓNG GIỤC	<i>Nguyễn Hoàng Lãng-Du</i>	49
LỬA ĐỐT ĐÊM SAY	<i>Nguyễn Hoàng Lãng-Du</i>	50
TRÁNG-SĨ CÒN ĐÂY	<i>Nguyễn Hoàng Lãng-Du</i>	52
SỨ-MẠNG	<i>Nguyễn Hoàng Lãng-Du</i>	53
VỖ KHÚC TỪ-LÝ	<i>Nguyễn Hoàng Lãng-Du</i>	54
TRONG ĐÊM CUỒNG-NỘ	<i>Nguyễn Hoàng Lãng-Du</i>	55

